

GENERALITAT VALENCIANA

EFE

El vice-president valencià i conseller d'Agricultura, Pesca, Alimentació i Aigua, José Ciscar; la consellera d'Infraestructures, Territori i Medi Ambient,

Fa més de dos anys que freqüenta la trona de les Corts valencianes, però Alberto Fabra no sols no ha pronunciat encara un discurs memorable, sinó que tampoc no ha excel·lit en el cos a cos parlamentari. És prou sabut que els dots comunicatius del president de la Generalitat són limitats; el seu cercle de confiança fins i tot li va recomanar de rebre entrenament personal sobre aquest aspecte, i només va avergonyir-lo que es coneguera que l'import del curset (al voltant de 20.000 euros) havia d'anar a càrrec de l'erari públic. Llavors Presidència va afanyar-se a rectificar i va anunciar que Fabra es pagava les classes de la seua butxaca.

El *coach* que havia escollit el cap del Consell era Javier Marigorta Andreu, l'ideòleg d'un "sistema de transformació" que, segons que explica al seu web, "et donarà el control definitiu de tu mateix per a convertir la teua vida en una experiència apassionant, plena de vitalitat, de relacions extraordinà-

Eclipsi presidencial

Mentre Alberto Fabra busca un entrenador personal que li faça augmentar el carisma polític, tres consellers seus destaquen clarament i emporugueixen l'oposició. En efecte, José Ciscar, María José Català i Isabel Bonig ben bé podrien ser l'entrenador que el president valencià anhela tenir.

ries i de progrés". El 30 de maig, poc abans que el departament de Presidència anunciara que la docència seria sufragada per l'alumne, el vice-president i portaveu del govern valencià, José Ciscar, havia fet mans i mànigues per a justificar la partida en qüestió, tan onerosa en temps de crisi. "El presi-

dent Fabra s'exigeix molt", va afirmar en conferència de premsa Ciscar, per al qual el curset demostra "el seu afany de superació i de formació permanent al servei dels ciutadans". Dues hores després, en canvi, Fabra se'n desidia i feia saber que el curset de lideratge se'l pagaria amb els seus diners.

Isabel Bonig, i la d'Educació, Formació i Ocupació, María José Català.

La millora de les habilitats comunicatives d'Alberto Fabra esdevé prementòria. Ell mateix n'és conscient, com també ho és la direcció estatal del PP, decebuda en veure la caiguda en picat del partit en les enquestes que li arriben del País Valencià. En cap els populars no superen el 33%, un desgast enorme tan sols dos anys i escaig després que Francisco Camps, sota la condició de candidat imputat, reunira més del 50% dels sufragis. D'una banda, pel seu caràcter i, de l'altra, perquè les circumstàncies no li resulten gaire propícies, Fabra ha estat incapaç d'articular un discurs encomanadís, triomfant, com sí que van fer Eduardo Zaplana i Camps mateix. Té poc a vendre, això és evident, però el problema rau a la base: l'actual president valencià observa amb impotència que alguns dels seus consellers són bastant més lúcids en la dialèctica política, bastant més punyents sempre que ho volen ser i bastant més pedagògics en les explicacions. En definitiva, són bastant més polítics.

Es tracta del vice-president i conseller d'Agricultura, Pesca, Alimentació i Aigua, José Ciscar; de la consellera d'Infraestructures, Territori i Medi Ambient, Isabel Bonig, i de la titular d'Educació, Cultura i Esport, María José Català. Tots tres, advocats de professió, són d'origen divers: Ciscar és de Teulada-Moraira (Marina Alta); Bonig és de la Vall d'Uixó (Plana Baixa), i Català, de Torrent (Horta). A més, malgrat pertànyer a generacions diferents—Ciscar va nàixer el 1961; Bonig, el 1970, i Català, el 1981—, cadascun d'ells ha governat el seu municipi (Ciscar del 1999 al 2009, Bonig del 2007 al 2011 i Català del 2007 al 2012) abans d'aterrar a l'executiu valencià. Ciscar i Bonig van fer-ho el juny del 2011 amb Camps, i Català va fer-ho alguns mesos més tard, el gener del 2012, ja de braç de Fabra.

Avui, un cop travessat l'equador de la legislatura, qualsevol de les tres opcions sembla més sòlida que no la del cap del Consell, encara que l'aposta indub-

table del PP amb vista als comicis del 2015 continua sent Fabra. Als ulls dels conservadors potser sembla una opció dolenta, però és una opció coneguda amb què pensen morir, si és que escau... Amb tot, un resultat pessim en les eleccions europees del 25 de maig del 2014—visiblement inferior a la mitjana del PP al conjunt de l'estat— sí que pot provocar un canvi de plans. En aquest cas, la candidatura d'Alberto Fabra quedaria en l'aire, sotmesa a la discussió interna. Sobretot perquè, des que ocupa el càrrec de president valencià, no ha reeixit a unir el partit i erigir-se com el seu referent indiscutible. De fet, n'hi ha que recreen la manera com va ser escollit—a dit, des de Madrid— i que ni tan sols no li deixarien presentar-se per primera vegada a unes eleccions. Pensen que ha malbaratat massa d'hora tot el cabal de vots que havia fidelitzat Camps.

Ciscar, el gestor. De líder independentista de Moraira, nucli costaner que volia segregar de Teulada, a alcalde del municipi de què en teoria volia escindir-se; de delegat de la Generalitat a Alacant a conseller d'Educació, Formació i Ocupació, i d'ací a les responsabilitats que ara exerceix, l'evolució de José Ciscar ha estat vertiginosa. És la veu del Consell, i encara més: com a vice-president del gabinet coordina aspectes tan sensibles com la gestió del València CF, entitat en poder d'una fundació que depèn directament del govern valencià; l'aeroport de Castelló, que va començar a controlar després que el jutge va obrir un judici oral a Carlos Fabra, o els ERO de les empreses públiques, que han deixat al carrer prop de dos milers de persones. Només el de Ràdio Televisió Valenciana (RTVV) ha eliminat 1.137 llocs de treball. Ciscar també va assumir les competències de la conselleria d'Hisenda i Administracions Públiques en el trànsit que hi va haver entre la dimissió de José Manuel Vela, imputat per haver filtrat, presumptament, un informe judicial al diputat Rafael Blasco, i la proclamació de Juan Carlos Moragues com a nou responsable de la cartera.

De fa dos anys, cada divendres, cap a les 12 hores, cada compareixença davant la premsa d'aquest advocat especialitzat en urbanisme—defensava els interessos dels constructors a la seua

població nadiua, poblada majorment per estrangers— s’ha convertit en una autèntica classe de lideratge. A voltes no ha pogut evitar quedar en evidència, com ara quan va defensar aferrissadament el curs de Fabra pagat amb diners públics, que dues hores després el president va afirmar que abonaria ell, però tot sovint n’ha eixit ben parat.

La corrupció i l’atzucac que viu el València CF s’han convertit en els temes més recurrents de la premsa, i en aquest sentit, Ciscar ha transmès amb claredat dues idees principals: la “línia roja” de Fabra contra la corrupció, que aparta els càrrecs públics de la Generalitat en resultar encausats, i, d’una altra banda, la necessitat que el València gaudezca d’autonomia. Ha estat prou hàbil per a situar al capdavant de la fundació valencianista un ex-conseller socialista, Aurelio Martínez, que el 1995 fins i tot va ser candidat a l’alcaldia del cap i casal i que anys a venir, en temps de José Luis Rodríguez Zapatero, va dirigir l’Institut de Crèdit Oficial (ICO).

Moltes de les preguntes que aixequen més controvèrsia han estat respostes per ell durant les sessions de control del president. Les que formulen els portaveus adjunts i la resta de diputats, adreçades al cap del Consell però que contesta el vice-president. En aquests freqüents a freqüència llueix el Ciscar més polític i es percep més nítidament la diferència amb Fabra. Amb una peculiaritat afegida: així com Fabra sempre intervé en castellà, Ciscar sempre ho fa en català. Un president castellanoparlant i un vice-president catalanoparlant, la barreja perfecta des del punt de vista del bilingüisme integrador que propugna el PP.

La posició de Ciscar respecte a la llengua no és una qüestió intrascendent. Els portaveus adjunts del PSPV-PSOE (Ana Barceló, Rafael Rubio, Carmen Ninet i Francisco Toledo) sempre interpel·len el president de la Generalitat en castellà, però Ciscar sistemàticament els respon en català. Com a conseller fugaç d’Educació, amb motiu del decret de plurilingüisme va rebre formalment l’entitat Escola Valenciana, que articula el moviment de les línies en català, 16 anys després que el PP hi va desfer tots els ponts de diàleg.

Tanmateix, la relació entre Ciscar i Fabra no és tan bona com hom pot

GENERALITAT VALENCIANA

Fabra en un acte de l’associació de mestresses de casa Tyrius. Ho intenta, però no atrau tant com

pensar. El protagonisme creixent del primer ha generat temença en el segon, que, no obstant això, el manté al capdavant de totes les responsabilitats per la situació crítica que travessa la Generalitat, necessitada de pau i que en aquesta conjuntura no pot dependre de preferències personals. Ciscar ha apaivagat l’ànim a les comarques del sud, on les disputes entre zaplanistes i campistes eren acusades, però ara, com a president provincial del partit, les ha calmat força. Les ambicions polítiques de Ciscar van en aquesta línia (presidència de la Diputació d’Alacant) i defugen, almenys de moment, qualsevol opció de rellevar Fabra com a màxim dirigent del partit i com a candidat a la presidència del País Valencià.

La tensió entre tots dos és deguda, en gran manera, al nomenament de la castellanoparlant Rosa María Vidal com a directora general de RTVV. Des que va aterrar a aquest ens, Vidal no ha tingut cap inconvenient a qüestionar la legalitat de les clàusules de confiden-

cialitat presents en alguns contractes i a rescatar fins el 31 de desembre del 2013 prop de dos centenars de tècnics afectats per l’ERO que havien de plegar aquest estiu a fi de fer viables les emissions. Ciscar, al seu torn, ha avisat que en cas que el Tribunal Superior de Justícia valencià declare nul l’expedient d’ocupació de RTVV, Canal 9 i Ràdio Nou, passarà a la història. El de l’empresa pública Vaersa ja fou tombat per la justícia, i tot indica que aquell seguirà les seues passes. Mentre Vidal tanca el contracte programa i ofereix al sector privat franges de programació íntegres en canvi de 14 milions d’euros anuals, Ciscar s’afanya a fer veure que el futur de l’ens és negre.

Bonig, l’energia. Si l’ascensió de José Ciscar ha estat meteòrica, les d’Isabel Bonig i María José Català no ho han estat menys. Bonig, de família socialista però afiliada de ben jove a Noves Generacions, la branca juvenil del PP, va aconseguir, l’any 2007, una

Camps o Zaplana.

plaça tradicionalment d'esquerres que del 1979 al 1991 fins i tot havia estat governada pel Partit Comunista. Amb el seu to enèrgic, a voltes vehement, l'actual consellera valenciana d'Infraestructures és una roca contra la qual xoquen els diputats de l'oposició dia rere dia. L'any 2007, quan va compartir-hi un míting, Camps va exclamar que mai no havia vist "una futura alcaldessa amb tanta força". "Gaudiu-ne tant com pugueu, perquè me l'enduré ben aviat", i ho va fer.

Així com Ciscar va entrar en política a través de la formació independent Ciudadanos por Moraira, Bonig va

La relació entre Fabra i Ciscar no és tan bona com hom es podria imaginar

compatibilitzar la seua militància en el PP amb una plataforma encara més visible, si més no a la seua població: com a presidenta de l'associació La Vall del Futur va esdevenir una ferma defensora de la construcció d'un hospital a la Vall d'Uixó. Un cop escollida primera edil, Camps no sols no hi va construir el centre sanitari, sinó que hi va presentar una maqueta que en realitat era la fusió de diverses maquetes anteriors d'uns altres hospitals. Era la campanya del 2011 i calia mantenir les esperances a la Vall. Avui, el 2013, amb Bonig erigida en puntal del govern de Fabra, la maqueta falsa s'ha evaporat, i de l'hospital amb prou feines en queda un cartell gegant que va costar 55.000 euros i que n'anuncia la construcció futura. Una construcció ajornada *sine die* que va ajudar-la, però, a propulsar la seua carrera política. Avui, com a responsable del medi ambient i de les infraestructures, Isabel Bonig controla un dels pressupostos més sucosos de la Generalitat i és de les poques que pot presumir d'assistir a inauguracions. Respecte al *fracking*, un tema candent de competència seua que fereix la sensibilitat dels ecologistes, s'hi ha mostrat favorable, però ha advertit que s'hi oposarà si es demostra que malmet el medi.

Sobre ella també hi pivota el discurs del PPCV en defensa del corredor mediterrani, que ha passat de ser un anatemà quan Pasqual Maragall era qui el reclamava d'una manera més insistent a un eix clau de l'argumentari popular. Fet i fet, Bonig no ha tingut cap problema a entrevistar-se amb el seu homòleg català, Santi Vila, per a pressionar plegats..., sense desprendre's mai de la seua polsera amb la bandera espanyola, això sí.

Català, el futur. La solidesa de Ciscar i Bonig encara és menor que la de Maria José Català. Una altra alcaldessa sorpresa, escollida pels ciutadans de Torrent –població amb alcalde socialista tota la democràcia fins que l'any 2007 ella el va derrotar i va obtenir majoria absoluta– amb l'argument que la ciutat tindria un hospital públic si hi governava el PP. Camps també va garantir-lo *in situ*, però el cert és que, com a la Vall d'Uixó, Torrent encara no té hospital, sinó únicament el cartell enorme que l'anuncia.

A Català, això no deu importar-li gens, perquè, siga com siga, la vara de comandament de Torrent, en ple cinturó roig de València, va popularitzar-la de sobte. La nit electoral del 2007, en accedir a l'hotel on el PPCV celebrava els seus resultats espectaculars, gairebé ningú no sabia qui era. Al cap d'un any, però, ja era diputada al Congrés i figurava a la direcció autonòmica de la formació, i a partir del 2011 va compatibilitzar la renovada majoria absoluta a Torrent amb un escó a les Corts valencianes.

En estrenar-se el 2012, Fabra va promocionar-la encara més nomenant-la consellera d'Educació, Formació i Ocupació. La seua joventut no va ser cap entrebanc, ans al contrari. Català, tan catalanoparlant com Ciscar –per bé que en un acte del partit va excusar-se públicament si "en alguna ocasió em passe al valencià"– i tan bona com Bonig en l'art de la dialèctica, sobretot impressiona per la seua joventut. Enguany ha fet 32 anys i ja acumula molta experiència al primer nivell.

Adscrita al sector demòcrata-cristià del partit i apadrinada pel president de les Corts, el membre de l'Opus Dei Juan Cotino, era una altra de les *protegides* de Camps. Molt ben vista per la premsa més afí al PPCV, que no es mostra tan unànime amb unes altres dirigents populars, i amb fama de saber consensuar, va aprovar un decret de plurilingüisme en l'ensenyament que, bo i mantenint l'esperit inicial de la norma impulsada per Camps i el conseller Alejandro Font de Mora, alterava el 33%-33%-33% de català, castellà i anglès que havien ideat en un principi. Els centres disposaran de més flexibilitat per a determinar en quina llengua imparteixen cada matèria, un èxit menor que, malgrat tot, no va satisfer Escola Valenciana, ni de bon tros. Cap dels sis punts que havien suggerit a la consellera Català no va ser tingut en compte.

Alberto Fabra confia que el seu entrenador personal li explicarà el secret pel qual Català, Ciscar i Bonig marquen tot de gols a l'oposició sense que aquesta aprenga a evitar-ne cap. Els seus companys de partit seguiran de prop l'evolució de l'alumne, perquè, d'avançats, en tenen uns quants.

Víctor Maceda